

opusdei.org

Prelaadi kiri (juuni 2008)

Tundma õppida, kogeda, elada, tunnistust anda: nende sõnadega võiksime kokku võtta kristlase vastuse Jumala armule. Oma kirjas räägib prelaat suhtlemisest Jumalaga, selle Jumalaga, kellel on Isa süda.

18.06.2008

Minu armsad lapsed: hoidku Jeesus minu tütreid ja poegi!

Samal ajal, kui juunikuu alguses oma kirja kirjutan, tunnen ma sisemist vajadust, Jumalat veelkord kõigi tema andide eest tänada.

Kristuse Ihu suurpüha, mille eelõhtul ma Opus Dei prelatuuri diakoneid preestriks pühitsesin; Jeesuse Pühima Südame püha paar päeva tagasi; Maarja Külaskäigupüha eile, laupäeval – kõik need pühad on nagu kutse, et oleksime veelgi tänulikumad oma Vabastajale, kelle avatud küljest me kõik võime heategusid saada. Täname ka Maarjat, seda imelist ja viljakandvat kanalit, nagu püha Josemaría öelda armastas, mille läbi kõik taevalikud armud meie juurde voolavad.

Ma pöördun tema pärispatuta südame poole, mille mälestuspäev eile oli, kuigi seda sel aastal ei tähistatud. Ma palun, et ta võimaldaks meil päevast päeva, temale sarnaselt, peene tundega,

kolme Jumaliku persooni kohata ja nendega intensiivsemalt suhelda. Kas sa pöördud selgesõnaliselt Jumal Isa, Jumal Poja ja Jumal Püha Vaimu poole?

Haurietis aquas in gaudio de fontibus salutis (Js 12,3) ”Te ammutate rõõmuga vett päästeallikast” Nende sõnadega algab Entsüklika, mille paavst Pius XII kirjutas tähtpäeva puhul, mil möödus sada aastat Jeesuse Pühima Südame püha sisseseadmisest maailmakiriku kalendrisse.

Paavst Benediktus XVI võttis aluseks selle teksti, kui ta tuletas meelde, et ”Vabastaja läbitorgatud külg on meile allikaks, mille juurde juhib meid Entsüklika *Haurietis aquas*. Sellest allikast peame me jõudu ammutama, et võiksime Kristusest tõe teada saada ja tema armastust kogu sügavuses kogeda”. (Paavst Benediktus XVI, 15.5.2006)

Ma võin tunnistada, kui suure hardusega palvetas püha Josemaría alati Jeesuse pühima südame poole, ta tegi seda juba siis, kui oli laps. Aastate jooksul juurdus see üha enam tema siseellu ja mõjutas tema vaimulikku kujunemist. Kui olid väga rasked hetked kiriku ja Opus Dei, selle kiriku väikese osa jaoks, pühitses ta Opus Dei Lunastaja Pühimale Südamele. Kui see austuseavaldus hiljem mõnel pool unarusse jäi, püüdis ta seda kirglikult kaitsta, armastuse pärast ja teoloogilistel kaalutlustel.

Sellest annab tõendust üks tema jutlus kogumikust "Kohata Kristust" Ta leidis oma pelgupaiga selle halastava südame juures ja tegutses hoolimata kõigist vastutulevatest raskustest rahu ja rõõmuga, mida maailm anda ei suuda. (Jh 14.27)

Ta vaatles seda mõõtnamatut rikkust, „mis sisaldub neis sõnades: Jeesuse

Pühim Süda. Kui räägime inimlikust südamest – toonitas ta – ei mõtle me ainult tundeid, vaid kogu isiksust, kes armastab ja ennast teistele pühendab. Pühakirja tundvate inimeste keelepruugis, kes soovivad meile Jumala asju selgitada, on süda keskpunkt ja algus, väljenduslaad ja mõtete allikas, sõnad ja teod”. (Püha Josemaría ”Kohata Kristust” 164)

Deus caritas est, Jumal on armastus. Lõpmatust armastusest saatis Jumal oma ”ainusündinud Poja maailma, et igaüks, kes temasse usub, ei hukkuks, vaid et tal oleks igavene elu” (Jh 3.16)

Sellesama armastuse pärast sai Kristus Neitsi Maarja ihus lihaks, elas ühes varjatud paigas siin maapeal, tegi tööd nii, nagu meie, kannatas ja rõõmustas, nagu meie. Lõpuks suri ristipuul, kus ta vabatahtlikult oma elu ohverdas, et meid meie pattudest vabaks osta. Selle armastuse pärast andis ta surres Kolgatal oma ema meie emaks. Pärast ülestõusmist

saatis ta ühes Isaga armastusest
meile Püha Vaimu. Ta jäi meie juurde
pühimas Armulaua Sakramendis,
oma ihu ja verega, oma hinge ja
jumalikkusega, eluleivaga, toiduga
meie hingele ja ihule, aurikka
ülestõusmise, mida ka meie ootame,
pandina ja seemnena. Trööstija, Isa
ja Poja armastus, õpetab meid oma
armuliku mõjuga, püsivalt pühaduse
teel käima.

Jeesuse Pühima südame austamine
on meie jaoks nagu kutse, vaadelda
uuesti tähtsamaid usu saladusi ja
tänulikkust väljendada.”Me näeme
selles Jumala armastuse kindlust ja
tema meile andumuse tõelisust”; ja
kui me soovitame austada Pühimat
Südant, siis soovitame me ennast
kõige sellega, mida me endast
kujutame - hingega, tunnetega,
mõtetega, sõnadega ja tegudega,
vaevadega ja rõõmudega – täielikult
Jeesusele anda.

Nii kujuneb õige palve Jeesuse
Südame poole: Jumalat ja ennast ära
tunda, Jeesuse poole vaadata ja tema
juurde minna, tema juurde, kes meid
julgestab, meid õpetab ja juhatab.
Pealiskaudne võib see vagaduse
vorm ainult selle inimese jaoks olla,
kes on nii vähe inimene, et ei suuda
Jumala lihakssaamise saladusest aru
saada”. (Püha Josemaría ”Kohata
Kristust” 164) Kas kontrollime ennast
meelsasti sel viisil, kas vaatleme iga
päev ennast Kristuses?

Püha Südame kultus on nagu kiriku
vastus Pühima Kolmainsuse piiritule
armastusele oma loodute vastu. Püha
isa kirjutab, et see kultus „on samal
ajal õige vaimsuse ja kristliku
vagaduse sisu”. Sealjuures on vajalik
toonitada, et sellise austamise viis on
sama vana, kui kristlus ise.

Sellepärast kutsub ta katoliiklasi,
avama ennast Kristuse saladusele ja
tema armastusele ning laskma neil

ennast juhtida. Ja ta kutsub ”sellest allikast jõudu ammutama, et võiksime jõuda tõelise Kristuse äratundmiseni ja tema armastust kogu selle sügavuses kogeda. Nii suudame paremini aru saada, mis tähendab Jeesuses Kristuses Jumala armastust *ära tunda*, seda kindlalt kogeda, kuni me võime täielikult *elada* tundes tema armastust nii, et oleme võimelised ka teistele sellest tunnistust andma”. (Paavst Benediktus XVI, 15.5.2006)

Tundma õppida, kogeda, elada, tunnistada: nende sõnadega võime kristlase vastuse Jumala armastusele kokku võtta. Need kutsuvad mind erinevatel kristliku elu etappidel meenutama, millele püha Josemaría oma Loomisülesandes vihjas ja mida ta väsimatult soovitas. ”Selle Kristusega samastumise püüde juures eraldan ma neli etappi: teda otsida, teda leida, temaga suhelda, teda armastada. Võibolla tunnete te

ennast veel esimesel astmel. Otsige teda kirglikult, otsige teda kogu oma jõuga. Kui olete kannatamatu, siis võin ma teid julgustada. Kui olete ta juba leidnud, siis hakkate temaga suhtlema ja teda armastama ning taevaga kahekõnet pidama.

(vagaduse vorm ainult selle inimese jaoks olla, kes on nii vähe inimene, et ei suuda Jumala lihakssaamise saladusest aru saada". (Püha Josemaría „Jumala sõbrad”, 300)

Niisiis, otsime kõigepealt Kristust, päev-päeva järel, näljas ja janus tema juhatuse järele; *Otsekui hirv igatseb veeojade järele, nõnda igatseb mu hing sinu juurde, Jumal!* (Ps 42.2)

Tegelegem sealjuures kristlike vagaduseharjutustega, mis juhatavad meid läbi meie päevade, eriti Püha Missa ning vaatlev ja suuline palve. Palugem meie ema Maarja eestkostet, kaitseingleid ja pühakuid, kes Jumalat juba näha võivad. Pöördugem püha Josemaría poole,

kes meid ja miljoneid inimesi – oma sõna ja eeskujuga õpetas, tavalises igapäevaelus Jumalaga suhtlema.

Väsimatu püüdlemine Jumalaga, meie Issandaga suhelda – ka siis, kui see meile kuiv ja igav tundub – aitab meil tema kohalolekut kogeda. Loomulikult ei räägi ma siin milleski, mis mulle lihtsalt tundub, vaid eelkõige kindlusest, mis sünnib usust ja mis jõuab meie hinge Püha Vaimu läbi, nii, et meist saab armu läbi tõeliselt Pühima Kolmainsuse elav tempel; Nii elame *Jeesuses Kristuses* nagu püha Paulus sageli kirjutas. Ja nii, *et te oleksite juurdunud ja kinnitatud armastuses, et te suudaksite koos kõigi pühadega tunnetada, milline on armastuse laius ja pikkus ja sügavus ja kõrgus, ning ära tunda Kristuse armastust, mis ületab iga tunnetuse, et te oleksite täidetud Jumala kogu täiusega.* (Ef 3.17-19)

Paavsti käsitluse kohaselt "ärgem laskem kogemist ja ära tundmist üksteisest lahutada: need on üksteisega seotud. Igal juhul peab rõhutama, et õiget Jumala armastust on võimalik kogeda ainult alandliku palve ja suuremeelse abivalmiduse kaudu". (Paavst Benediktus XVI, 15.5.2006)

Nii õnnestub meil Kristusest elada, s.t. kõik tegevused ja silmapilgud temale suunata, kõik ühele eesmärgile viia, temale meeldida, ennast iseendast tühjendada, nii, et Issand meie sees elaks; see on usu kogemine, millest püha Paulus kirjutab: *Mitte enam mina ei ela, vaid Kristus elab minus. Niikaua aga, kui ma nüüd veel siin maailmas elan, elan ma uskudes Jumalapojasse, kes mind on armastanud ja ennast minu eest ohverdanud.* (Ga 2.20)

Püha Josemaría tahtis, et neil inspireerivatel sõnadel oleks

järelkaja ning ta kirjutas: ”Jeesuse elu kordub omal viisil meie igaühe elus, kui oleme ustavad: nii sisemiselt, teel pühadusele kui ka väliselt, meie käitumises”. (Sepikoda, 418) Ja ükskord ütles ta ”Sa vaatasid mulle tõsiselt otsa, siis ometi lõpuks said sa aru, miks ma sulle ütlesin ”Ma tahan, et Kristuse Elu kajastuks Jumala poegade ja tütarde elus; seepärast vaatlen ma ikka ja jälle, seepärast tegutsen, nagu Tema ja räägin ainult Temast”. (Sepikoda, 886)

Kui püüame iga päev Kristusesse jääda ja ennast Kristusega toita, siis muutub meie usk hädavajalikuks apostolaadiks: me hakkame Kristusest sõna ja teoga, kogu oma eluga tunnistust andma ja paljud inimesed võivad ennast Jeesusest puudutatuna tunda ja vaatamata meie isiklikule võitlusele – või õigemini öeldes, selle kaudu -, mis võitudest ja madal seisudest koosneb,

mis aga võib õnnestuda triumfiks pöörata, kui me täis kahetsust Jumala halastuse juures pelgupaika otsime ja uuesti alustame. ”Kui me Jumalat armastame, alandlikud olema ja võitleme, et ole meie kukkumised nii tõsised. Sest me oleme võimelised võitlema ja Jumala silmis suurt võitu saavutama. Kui me kindla kavatsusega töötame ja Jumala tahtmist täita püüame, võime tema armus, vaatamata meie väiksusele, kindlad olla. Ja siis ei ole kukkumisi”. (Püha Josemaría, „Kristus läheb mööda”, 76) Kas meie päev on täis soovi, apostellikku panust anda?

Püüdkem jõuliselt ja suuremeelselt Kristusega suhelda ja olgu meil soov väga paljusid inimesi Kristuse juurde viia. Palugem püha Josemaría eestkostest, mis on Jumala ees väga võimas. Valmistugem juba täna tema tähtpäevaks, 26. juunil. Tehkem ta tuttavaks paljudele inimestele,

jutustagem neile meie asutaja elust ja sõnumist.

Kaks nädalat tagasi sõitsin ma Barcelonasse ja enne, kui asusin tagasiteele, palvetasin ma koos teie kõikidega *de la Merced*´ i basiilikas. Seal palusin ma Neitsi Maarjat, et võiksime need püha Peetruse sõnad oma teele kaasa võtta, mida meie Isa selles linnas oma silme ees nägi, enne, kui ta esimest korda Rooma sõitis, et seal Opus Deile õiguslikku lahendust leida. *Ecce nos reliquimus omnia et secuti sumus te.* (Mt 19,27)sa tead, et oleme kõik maha jätnud ja sinule järgnenud. See lõik on Evangeeliumis välja toodud selleks, et kristlased seda oma käitumisega ellu viiksid ja oma sõpradele edasi jutustaksid, sest ei ole võimalik teenida kahte isandat. Sealsamas, meie Armastatud Neitsi kuju juures sain ma koos kogu Opus Deiga väga hästi palvetada, nii, nagu tegi seda

püha Josemaría 1945.a ja ka teistel kordadel.

Enne, kui ma lõpetan, tahaksin teile meelde tuletada, et 29. juunil, Peetruse ja Pauluse pühal algab Pauluse aasta, mille paavst Benediktus XVI välja kuulutas, mõeldes selle apostli 2000. sünniaastapäevale. Ma tahaksin järgida püha isa soovitusi ja teen teile ettepaneku, selle suure apostli, Opus Dei kaitsja elu ja tööd paremini tundma õppida. Lugegem ja vaadelgem Apostlite tegusid ja Pauluse kirju. Püha Paulus on kõigile kristlastele suurepäraseks eeskujuks, kuidas Kristust armastada, kutsumusele truuks jääda ja tulihingeliselt hingede jaoks töötada. Andkem tema kätte sel, temale pühitsetud aastal eriliselt vaimulikud ja apostellikud viljad.

Kogu oma armastusega ma õnnistan teid.

+Javier Echevarria

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
et-ee/article/prelaadi-kiri-juuni-2008/](https://opusdei.org/et-ee/article/prelaadi-kiri-juuni-2008/)
(12.03.2026)